

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita S. Bricrij Episcopi Turonensis & Confessoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

caput remansit nudum, vt putares eum olim sepultum, nuper eiectum fuisse post funera de sepulcro. His & talibus miser afflictus malis, serò recogitat, dicens: Peccaui, eò quòd expoliauerim Ecclesiam Dei, atque Episcopo sancto intulerim iniuriam. Nunc autem ite quanto cyùs, & reddita villa, sexcentos aureos super tumulum sancti deponite. Est enim mihi spes, quòd res reddita tribuat agrotanti medelam. Quod audientes homines eius, accepta pecunia, fecerunt sicut eis fuerat imperatum. Reddiderunt agrum, solidosque super sepulcrum serui Dei posuerunt. Sed cum hoc fecissent, statim ille in loco, quo erat, spiritu exhalauit, lucretusque est detrimentum animæ per ademptionem acquisitionis iniquæ. Episcopus autem obtinuit vltionem de inimico Ecclesiæ, quam promiserat futuram per athletæ Dei virtutem.

Nota terribile Dei iudicium in vsurpatore reru Ecclesiasticarum.

VITA SANCTI BRICII EPISCOPI TVRONENSIS, ET CONFESSORIS, AVTHORE S. GREGORIO Tironensi Episcopo, Hist. Francorum Lib. 2. cap. 1.

POST excessum beati Martini, Turonicæ ciuitatis Episcopi summi & incomparabilis viri, de cuius virtutibus magna apud nos volumina retineantur, Briccius ad Episcopatum succedit. At verò hic Briccius, cum esset primæque ætatis iuuenis, sancto adhuc Martino viuente in corpore, multas tendebat insidias, pro eo quòd ab eodem plerumque, cur vanas res sequeretur, arguebatur. Quadam enim die, dum quidam infirmus medicinam à beato Martino expecteret, Briccium adhuc Diaconum in platea conuenit. Cui simpliciter ait: Ecce ego prætor beatum virum, & nescio vbi sit, vel quid operis agat. Cui Briccius: Si, inquit, delirum illum quæris, prospice eminus. Ecce, cælum solito sicut amens respicit. Cumque pauper ille à beato Martino, quod petierat, impetrasset, Briccium Diaconum vir beatus alloquitur: Num ego, Bricci, delirus tibi videor? Cumque ille confusus hæc audiens, dixisset se denegaret, ait vir sanctus: Nonne aures meæ ad os tuum erant, cum hæc eminus loquebaris? Amen dico tibi, quia obtinui apud Deum, vt post me ad Pontificatus honorem accedas. Sed noueris te in Episcopatu multa aduersa passurum. Briccius hæc audiens: Nonne verum, inquit, dixi, istum delira verba proferre? Sed & Presbyterij honore præditus, sæpius beati virum conuicijs lacessit. Adeptus ergo, consentientibus ciuibus, Pontificatus officium, orationi vacat: quia quam esset superbus & vanus, castus tamen habebatur corpore.

Non febr. 13. Briccius succedit S. Martino.

S. Martinus obtinuit precibus suis vt in Episcopatum ei succederet.

Trigesimo tertio verò ordinationis eius anno, oritur contra eum lametabilis causa pro crimine. Nam mulier, ad quam cubiculati eius vestimenta deferebant ablucenda, quæ sub specie religionis erat, veste mutata, concepit & peperit. Qua de re surrexit omnis populus Turonorum in ira, & totum crimen super Episcopum referunt, volentes eum vnanimiter lapidare. Dicebant enim ei: Pietas sancti tuam celauit luxuriam. Non Deus sinat, manus tuas indignas osculando, nos pollui. Illo quoque contrario viriliter hæc negante: Afferte, inquit, infantem ad me. Cumque oblatum fuisset infans, triginta dies ab ortu habens, ait ad eum Episcopus: Adiuro te per Iesum Christum filium Dei omnipotentis, vt si ego generauit te, coram cunctis edicas. Et ille: Non es, inquit, tu pater meus. Populis autem rogantibus, vt, quis esset pater, interrogaret, ait Sacerdos: Non est hoc meum. Quòd ad me pertinuit, sollicitus fui. Vobis si aliquid suppetit, per vos requirite. Tunc illi magicis artibus hæc facta asseuerantes, insurgunt contra eum in vna conspiratione: & trahentes eum, dicebant: Non diutius nobis falso pastoris nomine dominaberis. Ille autem ad satisfaciendum adhuc populo, prunas ardentes in birrum suum posuit. Et ad se stringens, usque ad sepulcrum beati Martini vnà cum populorum turbis accedit: proiectisque ante sepulcrum prunis, vestimentum inustum apparuit, illo sic prosequente: Sicut istud vestimentum ab his ignibus videtis illæsum, ita & corpus meum à tactu mulieris est impollutum. Illis verò non credentibus, sed contradicentibus, trahitur, calumniatur, eijcitur, vt sermo sancti adimpleretur: Noueris te in Episcopatu multa aduersa passurum. Hoc autem eiecto, Iustinianum in Episcopum constituunt.

Falso ei asseritur crimen, quod non admiserat.

Infans loquitur.

S. Briccius fert prunas ardentes panis non illæso.

Eijcitur à sede sua.

Denique

URIVS

1000

RVIII 5

Denique Bricius Romanæ vrbis Papam expetit, flens, eiulans, atque dicens: Merito hæc patior, quia peccavi in sanctum Dei, & eum delirum & amentem sæpè vocavi, cui videns virtutes non credidi. Post cuius discessum, aiunt Turonici Sacerdotes suo: Vade post eum, & exerce negotium tuum: quia si eum non persecutus fueris, ad nostrum omnium contemptum humiliaberis. Iustinianus verò egressus Turoniam Vercellas Italiæ civitatem ingressus, iudicio Dei percussus, obiit peregrinus. Turonici eius obitum audientes, & in sua malitia perdurantes, Armentium in eius loco constituunt. At Bricius Episcopus Romam veniens, cuncta, quæ pertulerat, Papæ restituit. Et ad sedem Apostolicam residens, plerumque Missarum solennia celebravit: quicquid in sanctum Dei deliquerat, desens. Septimo igitur anno egressus Romam cum autoritate Papæ illius Turonos redire disposuit: & veniens ad vicum, cui nomen est Laudiaco, sexto ab vrbe Turonica milliario, mansionem accepit. Armentium verò febre corripitur: media autem nocte spiritum exhalavit. Quod protinus Bricio Episcopo per visum reuelatum est. Qui ait suis: Surgite velocius, ut ad tumulum fratrem nostrum Turonicum pontificem occurramus. Cumque illi venientes portam civitatis ingrederentur, ecce istum per aliam portam mortuum efferebant. Quo sepulto, Bricius Episcopus in cathedram suam regressus est, septem feliciter postea viuens annos. Cui post quadraginta septem Episcopatus annos defuncto, successit Eustochius, magnificæ sanctitatis vir.

Turonici primo Iustinianum, deinde Armentium in eius locum substituant.

Redit ad sedem suam.

VITA SANCTI QUINTIANI PRIMO RVTHENAE, DEINDE ARVERNÆ CIVITATIS EPISCOPI.

Auctore S. Gregorio Turonensi Episcopo, De Vita Patrum, Cap. 4.

Novembr. 13.

Galat. 5. Edomanda libido.

Vita sanctorum cõtemp. plan. a.

QVINTIANUS, qui se terrenæ materiæ corpus ferre cognoscit, cogitare debet, ne in his deoluatur, quæ terrena & carnalis huius amica esse noscuntur: quia, iuxta Apostolum Petrum, manifesta sunt opera carnis, plena immunditia & iniquitate. pollutum enim & foetidum hominem, qui ea se habitus fuerit, reddunt, atque ad extremum fletibus deputant sempiternis. Fructus autem Spiritus est omne, quod in Deo pollet, ac iter, quod in hoc seculo mortificata carne animam exultare facit, in futuro autem gaudijs donat æternis. Vnde nos, qui nunc sumus in corpore politi, ad inspicere debemus, quæ operatus est Deus in sanctis suis: in quibus tanquam splendido, candidoque ac leuigato meritis tabernaculo, diuersisque virtutum floribus adornato residens, extensa dexteræ maiestate, dignatus est per eos miseratione propria perficere, quæ perissent: sicut nunc per beatum Quintianum, de quo sermo futurus est, mentis nobilis generositate fulgidum, iustitiæ operum plerumque compleuit. Ergo non nos more peccantium carnis sectatio ad terrena submergat ac deprimat: sed potius sanctorum exemplis illectos, prudenter intelligentes quæ Dei sunt, spiritalia nos opera ad cælestia ac sempiterna sustollant: neque in nobis mens ab impudicis actionibus victa luxuriet, sed æternitatis pro meritis vicedicant solium, victrix sapientia regnet.

Igitur beatissimus Quintianus Apher natione, & (vt quidam volunt) nepos Pauli Episcopi, qui genitricem suam suscitasse perhibetur, sanctitate præditus, virtutum doctus fulgidus, charitatis igniculo feruidus, castitatis flore præcipuus, ad Episcopatum Ruthenæ Ecclesiæ eligitur, expetitur, ordinatur. In quo Episcopatu ampliatas virtutibus, cum in Dei semper operibus cresceret, in auctam antea beati Amantij Anastititis basilicam sanctum corpus transtulit, sed non fuit sancto acceptabile hoc opus. Vnde factum est, vt per visum apparens, diceret ei: Quia ausu temerario artus in pace quiescentes visus es amouisse, ecce ego remouebo te ab hac vrbe, & eris exul in regione altera. Veruntamen non priuaberis ab honore, quo frueris. Non post multum verò tempus, orto inter ciues & Episcopum scandalo, Gothos, qui tunc in antedicta vrbe morabantur, suspicio attingit, quod se veller Episcopus Francorum ditionibus subdere, consilioque accepto cogitauerunt eum perfodere gladio. Quod cum viro sancto nunciatum fuisset, de nocte confurgens cum fidelissimis ministris suis

S. Quintianus fuit Episcopus Ruthenensis.